

Arrest

nr. 71 245 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 12 maart 1986 in Grozny.

Uw schoonbroer Ad. M. (...) was actief in de bergen. Uw man ging op zoek naar zijn broer in de bergen en verbleef enkele dagen bij een groepering om te weten te komen of zijn broer nog leefde. Hierna keerde hij terug naar huis. In 2002 namen gemaskerde militairen uw (latere) man Al. M. (...) mee aangezien hij dezelfde initialen heeft als zijn broer. Zeven dagen later werd uw man vrijgekocht.

Zes maanden later, in oktober 2002 trouwde u traditioneel met Al. M. (...).

In augustus 2003 werd Ad. M. (...) in Nazran ontvoerd door gemaskerde mensen. Tot op heden vernam u niets over hem. In december 2005 huwde u officieel met Al. M. (...).

In 2005 begon uw man te werken voor het antiterroristische centrum van de politie. In 2007 nam uw man vrijwillig ontslag bij de politie.

In augustus 2007 werd uw man thuis meegenomen door twee mannen van de ORB (operationeel opsporingsbureau aangaande de strijd tegen de georganiseerde misdaad).

Uw man werd op 27 november 2007 door de rechtbank in Grozny veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar, mede doordat jullie geld betaalden. Dezelfde dag kwam uw man vrij. Jullie verbleven een paar dagen bij uw schoonouders. Hierna gingen jullie terug naar jullie appartement. Gedurende de voorwaardelijke straf kregen jullie minstens een keer per maand bezoek van de wijkagent Said Hoessein. Vanaf 2009, toen de voorwaardelijke straf ten einde was, kwamen andere mensen langs bij jullie thuis. Uw man verbleef toen overdag meestal elders.

Op 10 april 2010 werd uw man 's middags meegenomen aan de ingang van jullie appartementsblok. Een maand later stopte u met werken. Later kwamen gemaskerde mensen geregeld langs. Enkel in april 2010 was u hierbij twee maal thuis. Ze bedreigden u en stelden u vragen over uw man. Eén keer wilden ze u en uw zoon meenemen maar uw burens verhoorden dit. U veranderde van verblijfplaats. Twee maanden voor uw vertrek kwamen onbekenden voor het laatst langs bij u thuis.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië met uw twee kinderen in de ochtend van 1 juli 2011. Chauffeur Musa bracht jullie per auto naar Oekraïne, waar jullie op 2 of 3 juli 2011 aankwamen. Een uur later stapten jullie in een andere auto die jullie naar België bracht.

Op 4 juli 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteakten van uw twee kinderen en een brief van uw advocaat."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met u onbekende militairen. Deze problemen ontstonden nadat uw man in 2007 werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van twee jaar.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U legde weliswaar een brief van uw advocaat, d.d. 12 mei 2011, voor. In deze brief schrijft uw advocaat Mu. (...) dat u zich meermaals tot zijn advocatenkantoor wendde voor advies. Verder schrijft de advocaat dat u - volgens uw eigen verklaringen - na de ontvoering van uw man nog thuis bezoek kreeg van onbekenden. De advocaat vermeldt enkel in uw bewoordingen welke problemen u ondervond na de ontvoering van uw man.

Deze verklaringen kan ik dan ook bezwaarlijk als objectief beschouwen.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de zoektocht van uw man naar zijn broer Ad. M. (...) in 2002, de rebellenactiviteiten van Ad. M. (...), de arrestatie en zevendaagse opsluiting van uw man in 2002, de verdwijning van Ad. M. (...), de verdwijning van uw broer Y. (...), het feit dat uw man

van 2005 tot 2007 bij de politie werkte, de opsluiting en veroordeling van uw man in 2007, de regelmatige bezoeken van de wijkagent bij u thuis tijdens de voorwaardelijke straf van uw man, de bezoeken van onbekenden bij u thuis na het einde van de voorwaardelijke straf van uw man, de ontvoering van uw man in april 2010 en de geregelde bezoeken van onbekenden bij u thuis na de ontvoering van uw man.

U stelde dat uw schoonouders een klacht indienden bij de administratie van het district Oktjabrski (CGVS, p. 15 en 18). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat uw schoonmoeder over documenten zou beschikken met betrekking tot de rechtzaak van uw echtgenoot (CGVS, p. 7 en 17).

U ging ermee akkoord om deze documenten binnen de twee weken aan het Commissariaat-generaal over te maken (CGVS, p. 17). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven wie na het einde van de straf van uw man bij u thuis langskwam (CGVS, p. 14). U wist ook niet door wie uw man in april 2010 werd meegenomen of tot welke instantie deze mensen behoorden (CGVS, p. 14). Evenmin wist u wie langs kwam bij u thuis na de ontvoering van uw man of tot welke instantie deze ontvoerders behoorden (CGVS, p. 15).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarenboven is het opvallend dat u na het begin van de problemen van uw man niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten zou verkregen hebben. U verklaarde dat u zelf naar de autoriteiten ging om uw internationaal paspoort af te halen. Volgens de stempel in uw binnenlands paspoort verkreeg u uw internationaal paspoort op 20 februari 2008, dus tijdens de voorwaardelijke straf van uw man.

U verklaarde dat u geen problemen ondervond bij de aanvraag of afhaling van dit internationaal paspoort (CGVS, p. 7).

Eveneens haalde u zelf bij de autoriteiten de duplicaten van de geboorteakten van uw twee kinderen af. Volgens de stempels op de duplicaten haalde u deze documenten op 23 augustus 2010 af, dus na de ontvoering van uw man in april 2010.

U verklaarde dat u geen problemen kende om deze duplicaten te verkrijgen (CGVS, p. 7).

Het feit dat u na het begin van de problemen van u en uw man nog een internationaal paspoort en twee duplicaten van geboorteakten bij de autoriteiten afhaalde, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de autoriteiten zou gekend hebben.

Tevens stelde u dat u na de ontvoering van uw man problemen kende met uw schoonmoeder N. (...), die u en uw kinderen mishandelde (CGVS, p. 16).

Hierbij moet ik opmerken dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Het betreft hier immers uitsluitend problemen omwille van een discussie met uw schoonmoeder.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u nergens klacht indiende tegen uw schoonouders omdat dit niet mocht van uw ouders (CGVS, p. 16).

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u in een personenwagen met ene Musa naar Oekraïne reisde. Daar stapten jullie over in een auto die jullie naar België bracht. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, landen of grenzen u onderweg van Oekraïne naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Russisch binnenlands paspoort (CGVS, p. 8) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een personenwagen, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het in 2010 op de markt verloor (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder uitgehold.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 18), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakten van uw twee kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 oktober 2011 een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij geeft een theoretische weergave van de motiveringsplicht zoals gesteld in voormelde wet en herneemt vervolgens enkele motiveringen van de bestreden beslissing.

Verzoekster citeert “het ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland” (zie het verzoekschrift, p. 4) waaruit volgens haar kan besloten worden dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië allesbehalve gestabiliseerd is.

Volgens verzoekster is niet eens geweten welke groepen achter de aanslagen zitten en welke motieven daarbij een rol spelen; functionarissen voeren bovendien acties uit waarbij ze zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Verzoekster is dan ook van mening dat de veiligheidssituatie in haar land van herkomst onstabiel is.

Ze acht dit “informatie die door de commissaris-generaal geweten is maar die niet in acht wordt genomen bij het nemen van de beslissing” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster verwijst vervolgens naar de website van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarop alle reizen naar Tsjetsjenië worden afgeraden gelet op de *“aanwijsbare veiligheidsrisico’s waardoor voor de reiziger een acute levensbedreigende situatie ontstaat”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Ook haalt zij nog een reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken aan waarin wordt gesteld dat men in Tsjetsjenië het risico loopt *“getroffen te worden door terroristische aanslagen, ontvoering, ontploffing van landmijnen, gewapend treffen en criminele activiteiten”*.

Verzoekster haalt eveneens een reisadvies aan van het Belgische Ministerie van Buitenlandse zaken, waarbij reizen naar de Noordelijke Kaukasus worden afgeraden.

Verzoekster besluit dat deze informatie *“belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is”*. Zij is dan ook van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende motivering bevat en laat gelden dat *“de beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen”*.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing *“steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoekster verwijst naar *“het ambtsbericht van april 2010 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland”*, stelt de Raad vast dat de citaten uit dit rapport slechts op algemene wijze de situatie in Tsjetsjenië schetsen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De door verzoekster voorgelegde reisadviezen van het Nederlandse en Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken doen niet ter zake; zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustigen en zijn niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de reisadviezen waarnaar verzoekster verwijst in casu irrelevant zijn daar ze niet slaan op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben (RvS 23 oktober 2007, nr. 176.086).

Verzoekster slaagt er aldus niet in de argumenten in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van de zoektocht van haar man naar zijn broer Ad. M. in 2002, van de rebellenactiviteiten van Ad. M., van de arrestatie en zevendaagse opsluiting van haar man in 2002, van de verdwijning van Ad. M., van de verdwijning van haar broer Y., van het feit dat haar man van 2005 tot 2007 bij de politie werkte, van de opsluiting en veroordeling van haar man in 2007, van de regelmatige bezoeken van de wijkagent bij haar thuis tijdens de voorwaardelijke straf van haar man, van de bezoeken van onbekenden bij haar thuis na het einde van de voorwaardelijke straf van haar man, van de ontvoering van haar man in april 2010, van de geregelde bezoeken van onbekenden bij haar thuis na de ontvoering van haar man en van de klacht die haar schoonouders indienden bij de administratie van het district Oktjabrski (zie het verhoorverslag van 16 augustus 2011, p. 15 en 18).

Bovendien bleef verzoekster onaannemelijk vaag over een aantal aspecten van haar asielrelaas. Zo kon zij niet duidelijk aangeven wie na het einde van de straf van haar man bij haar thuis langskwam (zie het verhoorverslag, p. 14), door wie haar man in april 2010 werd meegenomen of tot welke instantie deze mensen behoorden (zie het gehoorverslag, p. 14), noch wie langs kwam bij haar thuis na de ontvoering van haar man of tot welke instantie deze ontvoerders behoorden (zie het verhoorverslag, p. 15).

De Raad merkt ook op dat verzoekster een internationaal paspoort van de autoriteiten verkreeg op 20 februari 2008, dus tijdens de voorwaardelijke straf van haar man. Zij haalde eveneens bij de autoriteiten de duplicaten van de geboorteakten van haar twee kinderen af; volgens de stempels op de duplicaten haalde zij deze documenten op 23 augustus 2010 af, dus na de ontvoering van haar man in april 2010. Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vervolgingsvrees ten overstaan van de autoriteiten.

Met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat haar schoonmoeder N. (...) haar en haar kinderen mishandelde (zie het verhoorverslag, p. 16), wijst de Raad er op dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat verzoekster omwille van één van de redenen zoals bepaald in voormeld Verdrag naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zij verklaarde immers dat zij nergens klacht indiende tegen haar schoonouders omdat dit niet mocht van haar ouders (zie het verhoorverslag, p. 16).

Ook verzoeksters reisweg van Tsjetsjenië naar België is ongeloofwaardig. Zij wist immers niet langs welke plaatsen, landen of grenzen zij onderweg van Oekraïne naar België passeerde (zie het verhoorverslag, p. 8). Van verzoekster kan nochtans verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde. Dat verzoekster bijna geheel onwetend is over haar reisweg, ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reis naar België.

Bovendien beweerde verzoekster dat zij tijdens deze reis enkel in het bezit was van haar Russisch binnenlands paspoort (zie het verhoorverslag, p. 8) en dat zij onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zou zijn (zie het verhoorverslag, p. 8).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden aan een douanepost. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters verklaring dat zij in een personenwagen, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. De Raad deelt het terechte vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort, waarvan zij beweerde dat ze het in 2010 op de markt verloor (zie het verhoorverslag, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

2.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet van 15 december 1980

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE